

РЕШЕНИЕ

№ 949

гр. София, 12.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на девети декември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Валерия Банкова

Членове: Петър Ив. Минчев
Йоана Кр. Кацарска

при участието на секретаря ПОЛИНА В. ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от Валерия Банкова Въззивно гражданско дело № 20251100505109 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 1906/05.02.2025 г., постановено по гр. д. № 56835/2023 г. по описа на СРС, 141 състав, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е признато за незаконно и отменено уволнението на Д. Р. А., извършено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, със заповед № РД-36-21/14.08.2023 г., и на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ Д. Р. А. е възстановен на заеманата пред уволнението длъжност „Лекар, лицево-челюстна хирургия“ в структурно звено Мултипрофилно спешно отделение на УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД. С решението са отхвърлени като неоснователни предявените от Д. А. осъдителни иски: иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 и ал. 2 КТ за сумата от 26 439 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 17.08.2023 г. - 17.02.2024 г.; иск по чл. 224 вр. чл. 228, ал. 3 КТ за сумата от 595 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск; иск по чл. 226, ал. 2 вр. ал. 3 КТ за сумата от 5244 лв., представляваща обезщетение за незаконно задържане на трудова книжка за периода 18.08.2023 г. - 15.10.2023 г.; иск по чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за сумата от 3000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от дисциплинарното уволнение. С решението съдът е разпределил отговорността за разноски между страните съгласно изхода от спора.

Срещу решението, в частта с която са уважени иските по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ, е подадена въззивна жалба от УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД, в която се посочва, че извършеното от д-р Д. А. дисциплинарно нарушение съответствало на тежестта на наложеното му наказание, тъй като в случая приетите от лекаря за спешно лечение пациенти по анамнеза не са имали необходимост от спешно хирургично лечение и симптомите им не са били свързани с открити рани, въпреки поставената от

д-р А. основна диагноза „открита рана на други части на главата“. Това негово действие поставило лечебното заведение в опасност НЗОК да прекрати сключения договор за оказване на болнична помощ за съответните клинични пътеки, с което се ощетявали всички бъдещи пациенти, които следвало да бъдат хоспитализирани по такива пътеки. От НЗОК постоянно извършвали проверки и при констатирани несъответствия между отчетена и реално извършена медицинска дейност налагали финансови санкции, искали връщане на получените за отчетените дейности средства и прекратявали договорите за дейностите, за които е констатирано нарушението. Поддържа, че амбулаторната хирургична процедура № 26 била проектирана за бързо и ефективно извършване на малки хирургични интервенции, позволяващи на пациента да се върне към нормалните си дейности в рамките на деня. В нея не попадали симптоми като световъртеж, изтръпване, болка в главата, чувство за тежест и стягане в областта на стомаха, които симптоми са подробно описани в анамнезите на пациентите и за които д-р А. е бил наясно. Посочените негови действия съставлявали грубо нарушение както на правилата за добра медицинска практика, така и на правилата за работа на лекарите в лечебно заведение, а от друга поставяли цялата болница в изключително деликатно състояние - при опасност НЗОК да прекрати плащанията към нея за някои клинични пътеки. Така се поставяло в риск не само функционирането на лечебното заведение, но и неговата възможност да обслужва пациенти по амбулаторната хирургична процедура № 26. Моли въззивния съд да отмени решението, да отхвърли исквете и да му присъди разноските за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна Д. А., в който се твърди, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС - правилно и законосъобразно. Твърди, че не е нарушавал трудовата дисциплина, както и предвидените в длъжностната му характеристика трудови задължения. В случая правилно и законосъобразно била преценена необходимостта от незабавни животоспасяващи процедури, като коректно и точно били изготвени всички документи, свързани с осъществяване на тази дейност. Действията и поведението на лекаря били изцяло съобразени с приложимите медицински правила и стандарти, което се доказвало и от събраните по делото свидетелски показания, съгласно които при постъпване в болницата на ухапан от кърлеж пациент, същият винаги се класифицирал като спешен случай. Отрича да е нарушил трудовата дисциплина под каквато и да е форма на вина и да е имал личен финансов интерес от лечението на пациенти по конкретна амбулаторна процедура. Бил длъжен да оказва спешна медицинска помощ, неговите задължения били лечебни, а не административни. Дори и при извършено нарушение, то не е на трудовата дисциплина и не съответствало на наложеното наказание. Наложени му от работодателя други две дисциплинарни наказания били обжалвани от работника. Изтъква множество нарушения в процедурата преди изготвяне на заповедта за уволнение. Всичките три дисциплинарни наказания не търсели дисциплиниращ ефект, а целели отстраняването на д-р Д. А., като същите били наложени целенасочено спрямо него, поради лично отношение на прекия му ръководител. Твърдените нарушения не следвало да се квалифицират по тежест, тъй като от същите нямало настъпил вредоносен резултат - оплаквания от пациенти, жалби, настъпила смърт, телесна повреда, болки и страдания и др. Посочва, че наличието на ухапан от кърлеж пациент отговаряло на определението за спешно състояние, тъй като предполагало своевременното отстраняване на кърлежа, който бил потенциален преносител на лаймска болест и на кърлежов енцефалит с риск от сериозни и тежки усложнения за пациентите. Поддържа, че в медицинската практика

било недопустимо да се поставя диагноза и да се провежда лечение само и единствено на базата на снетата анамнеза. След анамнезата се извършвал преглед за установяване на общото и локално състояние на пациента и при необходимост се провеждали изследвания и едва след съобразяване на установените допълнителни патологии се поставяла окончателна диагноза. Игнорирането на тези обстоятелства от страна на лекуващия лекар и умишленото им нелекуване представлявало грубо нарушение на правата на пациентите. Ръководството на лечебното заведение много добре е знаело тези неща. В случая д-р А. е открил симптоми на обективна диагноза, обяснил я е на пациентите, същите са се съгласили с лечението и такова е било проведено. Основната диагноза е съответствала на установеното при прегледа обективно състояние на пациентите, описано и в триажните листове. Подписаните от него предходни амбулаторни процедури № 26 били успешно приемани и изплащани от НЗОК, като неговият работодател не е бил поставян в риск от спиране на плащанията по здравна каса и прекратяване на договорите с нея. Обстоятелството, че лечебното заведение било осъдено от ВАС за отчитане на неизвършена дейност нямало отношение към процесния случай. Д-р Андреев бил уволнен поради предполагаем и недоказан проблем не с клинични пътеки, а с клинични процедури, които били предназначени единствено за амбулаторно преминали през болницата пациенти. Клинични пътеки не са били попълвани и подписвани. В амбулаторна хирургична процедура № 26 нямало изискване преминалите през нея пациенти да са единствено спешни случаи. Моли въззивния съд да остави жалбата без уважение и да му присъди адвокатско възнаграждение за подадения отговор.

Срещу решението, в частта, с която са отхвърлени осъдителните иски по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 и ал. 2 КТ и този по чл. 226, ал. 2 вр. ал. 3 КТ, е подадена въззивна жалба от Д. А., в която се посочва, че решението е неправилно и незаконосъобразно, тъй като по делото били доказани всички предпоставки за основателността на посочените иски. По иска за обезщетение за оставане без работа посочва, че трудовата му книжка е била неправомерно задържана от работодателя, поради което не е имало как да бъде представена на съда. В същото време по независещи от него причини Дирекция „Бюро по труда – Сердика“ е отказала да му издаде служебна бележка, че за определен период след уволнението си не е работел, въпреки, че грешно е бил посочен като служител в търговско дружество, което от 2015 г. е било със сменен предмет на дейност. Такава служебна бележка била издадена едва на 19.02.2025 г. - след постановяване на обжалваното решение. От справка на НАП от 25.02.2025 г. се установявало, че за процесния период ищецът не е осигуряван от друг работодател (освен Пирогов) и не е имал налични трудови договори. Първоинстанционният съд е следвало да отчете събраните гласни доказателствени средства, които установявали, че за процесния период ищецът безуспешно е търсил работа, като по делото били установени и другите предпоставки за уважаване на иска. По отношение на иска за обезщетение за задържане на трудовата му книжка твърди, че незаконосъобразното ѝ задържане след прекратяване на трудовото му правоотношение се установявало от събраните по делото писмени и гласни доказателства и заключение на вещо лице. Моли решението на СРС, в обжалваната част, да бъде отменено и исковите да бъдат уважени, както и да му бъдат присъдени разноските във въззивната инстанция.

Насрещната страна УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД не е подала писмен отговор на въззивната жалба в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК.

С разпореждане на въззивния съд исковата молба е оставена без движение за

уточняване размера и периода на претенцията по чл.344, ал.1, т.3 от КТ. С молба по делото от 27.06.2025г. ищецът е посочил, че претенцията му е за сумата от 20 600 лв. за периода 17.08.2023 – 17.02.2024г.

С протоколно определение от 12.12.2025 г. като доказателства по делото са били приети издадената от Бюрото по труда служебна бележка от 19.02.2025 г., както и представените от УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД с молба от 25.07.2025 г. заверени преписи от писмените доказателства, към отговора на исковата молба в първоинстанционното производство, като останалите доказателствени искания на страните са били оставени без уважение.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства и становищата на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивните жалби са подадени в срок, от легитимирани страни, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и са процесуално допустими. По отношение на основателността им съдът съобрази следното.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Настоящият съдебен състав намира решението за валидно и допустимо.

По наведените във въззивните жалби доводи за неправилност на решението, в обжалваните части, въззивният съд намира следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с предявени от Д. Р. А. срещу УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД при условията на обективно кумулативно съединяване:

- конститутивен иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на незаконно и отмяна на уволнението му, извършено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, със заповед № РД-36-21/14.08.2023 г.;

- конститутивен иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „Лекар, лицево-челюстна хирургия“ в структурно звено Мултипрофилно спешно отделение на УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД;

- осъдителен иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 и ал. 2 КТ за сумата от 20 600 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 17.08.2023 г. - 17.02.2024 г. /съгласно уточнението, направено с молбата по делото от 27.06.2025г./;

- осъдителен иск по чл. 224 вр. чл. 228, ал. 3 КТ за сумата от 595 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск;

- осъдителен иск по 226, ал. 2 вр. ал. 3 КТ за сумата от 5244 лв., представляваща обезщетение за незаконно задържане на трудова книжка за периода 18.08.2023 г. - 15.10.2023 г.;

- осъдителен иск по чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за сумата от 3000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от дисциплинарното уволнение.

С обжалваното решение съдът е приел от фактическа и правна страна, че между страните е било налице безсрочно трудово правоотношение, в рамките на което ищецът е изпълнявал длъжността „Лекар, лицево-челюстна хирургия“ с работно място Мултипрофилно спешно отделение при ответника. Съгласно длъжностната си характеристика ищецът е следвало да осъществява своевременно назначаване и провеждане на диагностично-лечебни дейности и процедури след преглед на пациенти,

постъпили в МСО - кратка анамнеза, сегашно състояние, витални белези, основно оплакване, прием на медикаменти, придружаващи заболявания, проведено лечение/самолечение, атопична анамнеза/алергии, последно хранене, осъществяване на качествен клиничен преглед на болния, назначаване подходящи спешни лабораторни изследвания и при необходимост мултидисциплинарни консултации с цел поставяне на диагноза и последващо лечение на болния. Ищецът е бил длъжен да прецени необходимостта от незабавни животоспасяващи процедури, да назначи кардиограма и да разчете същата, да прецени дали болният се нуждае от стационарно лечение, като стриктно оформи необходимата за това документация и да изготвя коректно и точно всички необходими документи, свързани с длъжността. Преди уволнението на ищеца са били налагани други дисциплинарни наказания - забележка от 05.05.2023 г. и предупреждение за уволнение от 06.06.2023 г., чиято законосъобразност била предмет на оспорване в отделни производства. По отношение на процесното дисциплинарно наказание уволнение, наложено със заповедта от 14.08.2023 г. /с. 47-52/, съдът е приел, че формалната процедура, свързана с налагане на наказанието е спазена, тъй като поисканото от ищеца обяснение е съдържало достатъчно подробно описание на твърдяното нарушение по разбираем за ищеца начин, като той е имал възможност да организира защитата си срещу заповедта. За част от вменените нарушения - извършени пред месец април 2023 г. 13 броя прегледи на пациенти, послужили като фактическо основание за издаване на заповедта за уволнение, бил изтекъл преклузивният срок по чл. 194, ал. 1 КТ и същите не могли да послужат като основание за налагане на посоченото дисциплинарно наказание.

По отношение на останалите нарушения - извършени през месец юни 2023 г. 7 броя прегледи на пациенти, всички приети в спешното отделение на лечебното заведение, след оплаквания от ухапване от кърлежи, в мотивите на заповедта е прието, че поставените от ищеца основни диагнози не съответствали на обективното състояние на пациентите и не обосновавали оказването им на спешна медицинска помощ и провеждане на отразените в медицинските направления амбулаторни процедури, които погрешно били отчетени от ищеца пред НЗОК като изпълнени в условията на спешност по амбулаторна хирургична процедура № 26, с което ищецът злоупотребил с доверието на работодателя. За част от пациентите оказаната медицинска помощ била извършена в нарушение на правилата за добра медицинска практика и за нейното качество и достатъчност. Спорът между страните се концентрирал около спешността на извършените прегледи от месец юни 2023 г., като районният съд е приел, че ухапването от кърлеж не би могло да се квалифицира като спешно съгласно критериите, посочени в Наредба № 3 от 06.10.2017 г., а като такова биха могли да бъдат дефинирани последиците от ухапването, но в един по-късен момент. В същото време, наложеното наказание не съответствало на тежестта на извършените нарушения на трудовата дисциплина, тъй като на пациентите все пак е била оказана медицинска помощ, законосъобразността на предходните наказания на ищеца била оспорена, а от извършените дейности не имало негативни последици за пациентите или постъпили оплаквания от тяхна страна. По изложените съображения, съдът е отменил дисциплинарното наказание като незаконосъобразно и е възстановил ищеца на заеманата преди това работа.

По отношение на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ е приел, че ищецът не е установил при условията на пълно и главно доказване, че за процесния период е останал без работа. По иска по чл. 226, ал. 2 вр. ал. 3 КТ е установил, че от заключението на приетата по делото експертиза, било установено, че трудовата

книжка е била върната на ищеца на 10.05.2018 г. срещу негов подпис, като в трудовото досие на ищеца не е имало последващи записи. Събраните гласни доказателства за предаване на трудовата книжка след уволнението не се подкрепяли от другите представени по делото доказателства.

По отношение на въззивната жалба на УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД по исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

Решението, в обжалваните части, е правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Съгласно чл. 189, ал. 1 КТ при определяне на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и поведението на работника или служителя, които общи критерии задължително следва да бъдат съобразени от работодателя при всеки отделен случай на налагане на дисциплинарно наказание, като тази преценка винаги подлежи и на съдебен контрол при оспорване на законосъобразността на наказанието. В решение № 305/01.06.2010 г. по гр.д. № 620/2009 г. III г.о. ВКС и решение № 461/17.06.2010 г. по гр.д. № 626/2009 г. III г.о. ВКС е посочено, че вредните последици, които квалифицират нарушението като “тежко нарушение на трудовата дисциплина” могат да са не само материално съизмеримите, но и такива, които са дали отрицателно, разстройващо отражение върху трудовия процес.

Следва да се посочи, че задълженията на ищеца като лекар са били на първо място да лекува пациенти и да организира лечебната дейност по време на дежурството си, като задължението за правилно попълване отчети за извършените дейности към НЗОК е вторично и има по-скоро обслужващ характер спрямо същинските задължения на лекаря да диагностицира и лекува пациентите в съответствие със съвременните достижения на медицинската наука и добрата медицинска практика. Лекарят има задължение в своята практика да дава медицинска помощ в определено в медицински стандарти качество, утвърдени по реда на чл.6, ал.1 от ЗЛЗ, както и в Правилата за добра медицинска практика, приети и утвърдени по реда на чл.5, т.4 от Закона за съсловните организации на лекарите и лекарите по дентална медицина. Добрата медицинска практика се основа на принципи, свързани с професионален интегритет и компетентност, гарантиращи най - доброто качество и безопасност при превенция, диагностика и лечение за съответните условия. Правилата за добра медицинска практика определят дължимото поведение на лекаря, а именно да предоставя възможно най- добрите медицински услуги, адекватна преценка на състоянието на пациента въз основа на съобщените от него симптоми и извършен при необходимост медицински преглед. На лекаря е вменено задължението да даде на пациента навременни, достъпни и безопасни грижи, да му назначи съответните изследвания, лечение, да извърши клинична преценка съобразно медицинските стандарти и лечебно - диагностичната практика. Лекарят е длъжен при осъществяване на своята дейност да преценява и да не излиза извън рамките на своята професионална компетентност, компетентно да диагностицира, провежда и насочва лечението. Той трябва да действа винаги в интерес на пациента и да му предоставя медицинска услуга с възможно най - добро качество. Упражняването на лекарската професия винаги е съответно на правата на гражданите, имащи право на достъпна медицинска помощ, при зачитането им.

В светлината на гореизложеното, следва да се съобразят и свидетелските си показания, дадени пред СРС от д-р С.Й., която изрично посочва, че при поставяне на диагноза се отчитат не само субективните оплаквания на пациентите в анамнезата, но

и откритите обективни находки при прегледа. При ухапани от кърлеж пациенти състоянието им следвало да се квалифицира като спешно, тъй като кърлежът трябва да бъде изваден максимално бързо, след което при последващ контролен преглед да се направят изследвания за Лаймска болест, на която кърлежът може да е бил носител.

По делото не са налице други убедителни писмени или гласни доказателства, съставени от лица, с необходимата специализация, които да доказват, че с поведението си д-р А. е нарушил медицински стандарти и с това е поставил в риск здравето на неговите настоящи и бъдещи пациенти или финансовото състояние на лечебното заведение. Ето защо въззивният съд намира, че извършените от ищеца нарушения при осъществяване на трудовите му задължения като лекар не съответстват на наложеното му наказание, тъй като не са налице никакви доказателства тези нарушения обективно да са предизвикали отрицателни последици за неговите пациенти, както и за лечебното заведение, в което той осъществява дейността си. Няма и никакви данни с действията си ищецът от субективна страна да е целял да увреди интересите на настоящи и бъдещи пациенти, както и на болницата.

Други мотивирани оплаквания не се съдържат във въззивната жалба, а съгласно чл.269, ал.1, изр.2 от ГПК, въззивният съд е обвързан с нея.

С оглед основателността на главния иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, правилно районният съд е уважил и обусловения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди незаконното уволнение длъжност.

Изложеното налага извод за оставяне на въззивната жалба без уважение и за потвърждаване на решението на СРС, в обжалваните части, на основание чл. 271, ал. 1 ГПК.

По отношение на въззивната жалба на Д. Р. А. по исковете по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ и по 226, ал. 2 вр. ал. 3 КТ.

Искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ също е обусловен, като освен незаконосъобразността на уволнението ищецът следва да докаже оставането си без работа поради уволнението, неговата продължителност, причинната връзка с уволнението и размера на последното месечно брутно трудово възнаграждение, което е получил преди уволнението. Във въззивното производство като доказателство по делото е приета служебна бележка от Агенция по заетостта с изх. № 19.02.2025 г. /л. 87/ съгласно която Д. А. е бил регистриран като търсещо работа лице в ДБТ, гр. София - Сердика, за периода 22.08.2023 г. - 25.02.2024 г., като в производството пред СРС е прието заключение, съгласно което брутното трудово възнаграждение на ищеца към момента на прекратяване на трудовото му правоотношение /м. 05.2022 г. – последният пълен отработен месец/ е в размер на 2622,00 лв., поради което дължимото на ищеца за процесния период обезщетение, посочено и в заключението, възлиза на сумата от 15 862,28 лв.

Поради изложеното решението следва да бъде отменено в частта, с която предявеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ във вр. с 225, ал. 1 и ал. 2 КТ е отхвърлен като неоснователен, като искът следва да бъде уважен до сумата от 15 862,28 лв. и отхвърлен за разликата до пълния предявен размер.

По отношение на иска по 226, ал. 2 вр. ал. 3 КТ в мотивите към т. 2 от ТР № 1/02.12.2019 г. на ОСГК на ВКС, обезщетението по чл. 226, ал. 2 и ал. 3, изр. 2 КТ се дължи при наличие на следните четири предпоставки: 1) прекратено трудово правоотношение; 2) незаконно задържане на трудовата книжка на работника или служителя; 3) наличие на причинени вреди; и 4) причинна връзка между незаконното

задържане на трудовата книжка и причинените вреди. В случая е спорна втората предпоставка, като от ищеца се твърди, че след уволнението си е предоставил на работодателя трудовата си книжка за вписване на необходимите данни и последният не я е върнал незабавно. От приетото в производството пред районния съд заключение, изготвено след проверка в отдел човешки ресурси на работодателя, се посочва, че в трудовото досие на д-р А. след 2018 г. не са извършвани други записи, в частност не се установява за процесния период 18.08.2023 г. - 15.10.2023 г. ищецът да е предоставил на работодателя си трудовата си книжка, а последният - да я е задържал неправомерно. За установяване факта на предаване на трудовата книжка от ищеца на ответника, по делото е допуснат разпит на свидетел – съпругата на ищеца – Е.З. – А.а. Същата заявява, че е придружила ищеца до болницата след уволнението, за да му оформят документите. Той носел трудовата книжка, но не му я върнали. На въпроси на ответника къде точно в болницата са занесли трудовата книжка – на кой етаж, в деловодството или в кабинет, кога са отишли, за да я вземат и от кого, какво обяснение са получили защо книжката не се предава оформена – свидетелката без изключение заявява, че не си спомня. Въззивният съд намира, че преценката на първата инстанция касателно свидетелските показания в тази им част като съмнителни, предвид заинтересоваността на свидетеля от изхода на спора, е правилна с оглед дадените отговори на поставените въпроси. Липсват други доказателства за това, че трудовата книжка е била предадена на работодателя, след което задържана в процесния период.

Поради изложеното, обжалваното решение, в частта, с която е отхвърлен искът по чл. 226, ал. 2 вр. ал. 3 КТ, също е правилно и следва да бъде потвърдено на основание чл. 271, ал. 1 ГПК.

В отхвърлителната му част, по отношение на иска по чл. 224 вр. чл. 228, ал. 3 КТ, както и на иска по чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, решението не е било обжалвано от страните и е влязло в законна сила.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски за въззивното производство има въззивникът Д. А., който е направил разноски за заплатено адвокатско възнаграждение от 2000 лв. съгласно представения договор за правна защита и съдействие от 19.02.2023 г., като с оглед изхода от спора във въззивната инстанция следва да му се присъдят разноски от 1225,62 лева.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК въззивникът УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС държавна такса за въззивното производство в размер от 317,24 лв.

С оглед Закона за въвеждане на еврото в Република България /ЗВЕРБ/, съгласно който понастоящем валутата на Република България е евро, съдът е служебно задължен да присъди всички суми по настоящото решение в евро, като превалутирането се извършва служебно по реда на чл.162 ГПК и при приложение на принципите и правилата на ЗВЕРБ.

По изложените мотиви, Софийски градски съд, ГО, IV-Г въззивен състав.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1906/05.02.2025 г., постановено по гр. д. № 56835/2023 г. по описа на СРС, 141 състав, **в частта**, с която е отхвърлен предявеният от Д. Р. А.

срещу УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД осъдителен иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 и ал. 2 КТ за сумата от 20 600 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 17.08.2023 г. - 17.02.2024 г., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД, ЕИК 130345786, да заплати на Д. Р. А., ЕГН *****, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 и ал. 2 КТ, сумата от 8110,26 евро /15 862,28 лв./, представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 17.08.2023 г. - 17.02.2024 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска до пълния предявен размер от 20 600 лева.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1906/05.02.2025 г., постановено по гр. д. № 56835/2023 г. по описа на СРС, 141 състав, в останалите обжалвани части, с които са уважени исквете по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ и е отхвърлен искът по чл. 226, ал. 2 вр. ал. 3 КТ.

ОСЪЖДА УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД, ЕИК 130345786, да заплати на Д. Р. А., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 626,65 евро /1225,62 лв./ разноси във въззивното производство.

ОСЪЖДА УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД, ЕИК 130345786, да заплати по сметка на Софийски градски съд на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от 162,20 евро /317,24 лв./.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____